

teind olla ja palus koolmeistri käest ihu nuhtlust enesele trahviks. —

Koolmeister tegi seda õige kurwa meelga, sest ta ei tahtnud mitte teise last nuhelda, aga ta teadis ka ühel hoobil, et ihufaristlus kurjategijatele paras on, seepärast võttis ja karistas ta Marti. Waene Mart kannatas karistuse wälja, et see talle küll tibe oli.

Kogu Marti karistuse aja oli aga suur wallatu P. nii imelik nägu; ta nägu oli just kui kolletand lapsa leht; ta parem käsi, kellega ta oma kirjut'se sulge hoidis, wärises just kui haawa leht, ja iga hoobiga, mis Mardile anti, ehmatas ta nõnna, nagu oleks õues wälku löönd. Kui nüüd waene Mart oma nuhtluse oli lätte saand ja see peale looli tunnid otsa said, siis saime la mõnelt tunniks priike. Wallatu suur S. lahutas ennast lohe teistest ära, läks ühte iseäralikku aca nurka ja seisis norgus nānga seal. —

Pärast lõnnat istusime, mina ja Mart Truu õues koolimaja seinā äres ja õppisime, aga Mardile

nägu oli alati rahutu oled näha; ta jäi õppimise tallal wähest käsipõsakil seisma ja rääkis wähest sümminal mõne sõna oma ette. Mina aga ei wõind arvata, mis see pidi tähendama. Aga seda ma küll hea meelega uskuda ei tahtnud, et tema tõeste see kurjateggia oli. Aga et ega ta seda paari suutäie sepiku eest oma peale ei wõind wõtta, sest ta teadis jo wāga hästi, et inimene mitte ükspäinis leiwast ei ela. Ta pidas ennast ka alati wiisi pärast üles ja koolmeister ei õstnud talle üfagi santsi sõna. —

Just kui ma parajaste Mardile käest tahtsin jarelpärima hakata, seal astus meie wallatu suur S. karlipösti nurga tagant meie juure.

Aga enuā imet! — Meie armsa Mardile ja wallatuma suure S. wahel oli juba mõnda aega tagasi wāike näaksemine tõusnud ja oli eesseeiswat moodi hakand: naad olid enne teine teise naabris eland ja jo siis olla suur S. wāga wallatu laps olud; ta hakand teiste ülekäteläind noorte inimes-tega ümberläima ja see tegi meie wāikse armsa Mardile südamē walu, seepärast palus ta siis suurt